

Od takrat jagode toliko teknejo, kakor bi zôbal nič, borovnic pa se je lahko nasititi.

Zdaj veš tudi, da ne smeš nikdar in nikjer in nikoli — legati!

Babica je odšla v kuhinjo.

Jaz pa sem še obsedel na travi. In kaj menite, kaj sem preudarjal? Čudil sem se, od kod vse to vé — ta naša babica!

In takrat je bilo, da sem začel borovnice še bolj ljubiti, da-si me je babica vselej potem, kadar sem jih zôbal — umila . . .

Mih. O. Podtrojški.

Psíček.

Nekem mestu je prebival v pritličji visoke hiše star ubožen črevljar. Siromak ni imel nikogar več na svetu. Pridno je šival in popravljaval obnošene črevlje, da si je v potu svojega obraza prislužil kosec kruha. Jediná zabava mu je bila suh psiček, ki je ž njim vred prenašal dobro in slabo, mraz in vročino, veselje in žalost. S tem psičkom se je ubogi črevljar večkrat pogovarjal in psiček mu je zrl v oči, kakor da bi razumel vsako besedo svojega gospodarja.

V prvem nadstropji je stanovala bogata vdova z hčerko Radivojko. Radivojka je bila sicer lepa, ali hudobna deklica. Ošabno je vihala svoj nosek, posmehovala se ubožeem in sovražila vsako žival. Ko je šla mimo črevljarjevega psička, vselej ga je sunila s svojim ličnim črevljičkom mej rebra, da je bédni psiček stisnil rep mej noge in cvileč zbežal pod črevljarjev trinožni stolec.

„Gospica Radivojka,“ — dejal je nekoč črevljar nejevoljno, „kaj vam je vender storila uboga žival, da jo tako neusmiljeno psujete?“

„Gnjusi se mi!“ — odgovorila mu je ošabno, ne da bi ga pogledala.

„Kdo vé, če vam ne bode še kdaj koristila ta uboga žival,“ — zavrne jo nalahko starec. Radivojka mu ne da nobenega odgovora.

In glej čudo! Kakor da bi črevljar znal prorokovati.

Radivojka si je teden pozneje, ko je po stopnicah tekla, izpahnila nogo in si jo močno ranila. Zdravila niso dosti pomagala: noga je ostala otekla in majhna rana, ki se je bila prisadila, ni se hotela zaceliti. Velike skrbi je imela zaradi tega njena mati. Nekega dne sliši črevljarja pri odprtem oknu pogovarjati se z njegovim psičkom. Mej drugim mu reče: „Ako bi ne bila Radivojka tako ošabna, ponudil bi te njej za zdravnika. Tvoj pasji jezik ima čudno moč, da odpravlja otekline in céli rane. To se vé, usiljevati se nočeva nikjer, kaj nè, psiček moj?“ — In psiček je póluglasno zalajal, kakor bi hotel reči: dà, dà!

Takòj je povedala mati Radivojki, kaj se je črevljar pogovarjal s psičkom. Ali Radivojka ni hotela o psičku slišati ničesar. — Noga je bolj in bolj otekala in rana jo je vedno huje bolela. Ošabna gospica postane kmalu ponižnejša in nekega popóludne prosi mater, naj bi jej pripeljala črevljarjevega psička, da bi jej lizal bolno nogo.

Mati gre po sestradanega psička, ali uboga žival, ugledavši Radivojko, začne cviliti ter se plaho skriva pod postelj.

Sramote Radivojka zarudi: „Psiček se me boji ter mi ne bode hotel pomagati, ker sem ga tolikokrat z nogu bacnila — — —“

Mati poskuša psička privabiti najpred z ljubeznivimi besedami in potem tudi z grožnjami, ali vse zaman! Naposled pokliče črevljarja, in glej! njega je psiček takòj ubogal. Boječe se približa k Radivojkini nogi. Ko mu Radivojka pomoli kosec kruha in ga nekolikokratij prijazno poboža, začne psiček nalahko lizati njeno rano. Prijeten občutek se je razlival po vsem njenem životu, rana je ni več skelala, otekline nič več bolela in sladko je zadremala. Še večkrat je lizal psiček Radivojkino bolno nogo in za teden dni je Radivojka vže mogla nekoliko hoditi.

Kako je bila zdaj Radivojka ubogemu psičku hvaležna! Prijazno se je pogovarjala z njim in mu dajala vsak dan tečne hrane. In tudi psiček, ki odslej ni bil več tako suh, pozabil je poprejšno sovraštvò ter je pogostoma spremljal svojo dobrotnico.

F. G. Podkrimski.

= Zvečan

Sladka kaša.

(Pravljica, prev. F. G. Podkrimski.) = Zvečan

Živela je majhna, dobra in pobožna, a zelò, zelò ubožna deklica. Oče jej je bil vže zdavna umrl in slabotna mati ni mogla dovolj zaslužiti. Zaradi tega nista imeli dostikrat kaj jesti; stradali sta prav pogosto.

Nekega dne je šla deklica v gozd jagod nabirat. Ker pa je bilo še prezgodaj v letu, našla ni nobene. Vračajoč se, srečala je staro ženico, ki je vže tako dolgo živela, da je vedela za vse nadloge in težave, ki tarejo človeštvo. Starka je tedaj tudi vedela, česa nedostaje ubogej deklici. Zato je rekla:

„Dete ljubo, tù imaš lonček! Če bodeš rekla: lonček, kuhaj! — kahal ti bode sladko kašo, in če bodeš rekla: lonček, nehaj kuhati! — ubogal te bode.“

Deklica se je starki lepo zahvalila in veselo nesla lonček domòv k materi. Kolikorkrat koli je rekla: lonček, kuhaj! — kuhala se je v lončku sladka kaša. Sedaj sta imeli obe dosti jesti; ni jima bilo treba več stradati.

Ko pa je šla nekoč deklica iz dòma in je hotela mati jesti, vzela je lonček in rekla: lonček, kuhaj! Takòj se je začela kuhati kaša in mati jo je jedla. Ko pa je bila sita, pozabila je pravo besedo in kaša se je kuhala, kuhala, dalje, dalje, da je skipèla in tekla iz lončka. In kaša se je kuhala dalje neprenehoma in napolnila vso peč in vso sobo in napolnila vso hišo. Kaša pa se ni nehala kuhati, ampak kípela in tekla je preko ceste čez prvo hišo in čez drugo in čez tretjo hišo in čez vso vas. Še le ko je pritekla kaša do zadnje hiše, prišla je deklica nazaj in zaklicala: Oj lonček, nehaj vender kuhati!

Pri tej priči je prenehal lonček kuhati. A vse hiše so stale v kaši tjà do dimnikov in kdor je hotel v hišo ali iz hiše, moral se je prejesti skozi sladko kašo.

Aj, to je moralo biti dobro, kaj nè!?

